

Medlem kommer til Stede, det glæder mig da, at han kan blive bekendt med nogle af de Udtalelser, han tidligere har fremsat om denne Sag. Det ærede Medlem har tidligere udførlig udtalt sig om, at han fandt det mere fornuftigt at anvende 200,000 Kr. til Erstatning til de Folk, der led Skade, hvis Havet brød igennem, end at anvende 2—3 Millioner, der endda ikke vare tilstrækkelige til at bygge Høfder for. Nu ere imidlertid 930,000 Kroner tilstrækkelige. Det ærede Medlem udtalte ganske vist, at han nu havde forandret sin Anskuelse med Hensyn til de 200,000 Kroner, det vilde nu være mere fornuftigt at anvende 930,000 Kroner til Høfdebygning end til at erstatte de Folk, der lede Skade. Det ærede Medlem sagde, at han særlig havde forandret Anskuelse af Hensyn til Redningsvæsenet, men det ærede Medlem udtalte tidligere, at for Redningsvæsenet vilde det ikke faa anden Betydning, end at Mandskabet fik 3—400, højst 1000 Alen længere, end de nu havde, fra deres Boliger til Kysten, og Foranstaltningen vilde saaledes ikke komme til at ødelægge Redningsvæsenet. Det forbavser mig nu at høre, at Redningsvæsenet er Skyld i, at det ærede Medlem har opgivet den Tanke, der før syntes det ærede Medlem fornuftigere og billigere, nemlig at give Erstatning fremfor at anvende Millioner til Høfder. Det ærede Medlem er selvfølgelig langt mere sagkyndig end baade jeg og de fleste andre Medlemmer her i Tinget; men saa meget mere beklageligt er det at høre, at det ærede Medlem er kommet i Uoverensstemmelse med sin egen Sagkundskab. Det ærede Medlem fandt, at det Forslag, der i Fjor fremkom om at anvende i alt 2,375,000 Kroner, var et daarligt Forslag; men Forslaget i Aar er et ganske udmærket Forslag. Det ærede Medlem kommer her i Uoverensstemmelse med den Sagkundskab, som Ministeren støttede sig til, nemlig Vandbygningsdirektøren. Jeg maa dog gaa ud fra, at Vandbygningsdirektøren hellere vil have, at der skal anvendes 2,375,000 Kroner end disse 930,000 Kroner, og jeg skulde tage meget fejl, om der ikke senere kommer yderligere Forslag. Jeg tror derfor, at det vil være rettest at standse nu med disse Udgifter og holde os til den Tanke, som det ærede Medlem fremsatte for 3 Aar siden, at give Erstatning til de skadelidte, saa at de kunne flytte deres Boliger. Lad os lade være med paa ny at udøse Millioner derpå; det ærede Medlem har jo selv tidligere

sagt, at det ikke vil være tilstrækkeligt, selv om vi ofre disse 2—3 Millioner Kroner.

Ellinger: Jeg ønsker kun at fremsætte et Par Bemærkninger angaaende Forslaget om at forhøje Bidraget til Alderdomsunderstøttelsen ud over de 2 Millioner. Et saadant Forslag, tilstaar jeg, kan jeg ikke give min Tilslutning. Det er ikke paa Grund af Øjemedet; thi hvis det var saa, at Statsbidraget blev bestemt ved de aarlige Finanslove, vilde jeg absolut give min Stemme til de 200,000 Kr. Naar jeg stemmer imod det stillede Forslag, er det heller ikke af de Grunde, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte, nemlig at Loven havde saa mange Skavanker, at man hurtigst mulig maatte se at komme bort fra den. Jeg indrømmer, at Loven har i sine Principper de Fejl, som det ærede Medlem nævnte, men paa den anden Side har den ogsaa saa mange gode Sider og har allerede udrettet saa meget godt, at Manglerne for saa vidt for mig ikke vilde have nogen Betydning. Men Sagen er, at jeg ikke kan skønne, hvorledes det er muligt ved denne Bevilling at fastholde den Bestemmelse, der findes i Loven, om de 2 Millioner som Maksimumsgrænse. Det forekommer mig, at man saa ved denne Post paa Finansloven fuldstændig omstøder en Bestemmelse i en anden Lov. Der staar i Loven, at indtil Halvdelen af Udgifterne kunne afholdes af Staten, men man maa ikke gaa ud over 2 Millioner. Saa længe nu Udgiften til denne Sag har holdt sig under 4 Millioner Kr., har man ikke haft Brug for Maksimumsbestemmelsen, men aldrig saa saare kommer Udgiften højere op end til 4 Millioner Kr., før man sætter en tyk Streg over denne Lovbestemmelse. Det kan jeg ikke være med til, selv om det, som den ærede Ordfører sagde, kan være meget forstandigt at gøre dette, og det ogsaa er noget, der træffer Stemningen her hos Tingets Medlemmer. Det tror jeg gerne. Naar Aarsagen til, at man gaar denne Vej, ganske vist delvis er, at man vil forhindre, at Alderdomsunderstøttelserne blive satte ned, men dog delvis er dette, at man vil komme Kommunerne til Hjælp i denne Sag — et i og for sig meget priseligt Formaal, jeg ikke har noget som helst imod — saa kan jeg, naar man ikke kan gøre dette uden at bryde en positiv Lovbestemmelse i en anden Lov, ikke være med dertil. Jeg kan ikke skønne, at der er anden Vej at gaa til at faa denne Sag